

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/226/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7717210000
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7717210000.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň JUDr. Andrey Galdunovej a JUDr. Anny Slovinskej v spore žalobcu R.. W.. L. V., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom N. XX, B., zastúpeného advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s.r.o., Radlinského 2, Bratislava, IČO: 35 955 341, proti žalovaným 1/ Stratonixdale SK s.r.o., Pri mlyne 5, Prešov, IČO: 46 631 402, 2/ Bazcom, a.s., Opletalova 1015/55, Nové Město, Praha 4, Česká republika, IČO: 273 97 050, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu č.. 8C/33/2017-66 z 26.5.2017 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

Z r u š u j e uznesenie a vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Michalovce ako súd prvej inštancie uznesením č.k. 8C/33/2017-66 zo dňa 26.5.2017 návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

2. Rozhodol tak o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa žalobca domáhal, aby súd zakázal žalovaným v 1 a 2. rade pozemok parcelu registra „C“ č. XXXX/XX - orná pôda o výmere 8.000 m², zapísanú na LV č. XXXX, k. ú. M., scudziť, zaťažiť, prenajať, vložiť ako majetok do obchodnej spoločnosti, alebo s pozemkom uskutočniť, alebo dokončiť výkon záložného práva, prípadne s nimi inak vecnoprávne nakladať, až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Žalobca svoj návrh odôvodnil tým, že na LV č. XXXX, k. ú. M. došlo k zápisu poznámky P XXX/XX o začatí výkonu záložného práva k parcele dražbou zo dňa 17.2.2017 v prospech záložného veriteľa - žalovaného v 2. rade. Obchodná spoločnosť COG.ER.S s.r.o. napriek tomu, že jej bolo doručené odstúpenie od zmluvy žalobcu, predala pozemok žalovanému v 1. rade, pričom obchodná spoločnosť COG.ER.S s.r.o. a žalovaný v 1. rade nerešpektovali zmluvnú vôľu strán, ktorou nebol prevod vlastníckeho práva pozemku, a tento zaťažili záložným právom a takto zaťažený ho ponechali dodnes. Žalovaní v 1. a 2. rade svojim postupom sťažujú úspešné uplatnenie vlastníckeho práva žalobcu a účelovo prevádzajú vlastnícke právo a záložné právo na ďalšie subjekty. Dôvodné pochybnosti v žalobcovi vzbudzuje aj konanie spriaznených spoločností, ktorým daroval ďalšie tri pozemky, pričom tieto spoločnosti často krát menia svoju právnu formu. Žalobca má zato, že nariadenie neodkladného opatrenia zásadne neobmedzí žalovaných, pretože tí budú oprávnení pozemok užívať v celom rozsahu.

Žalobca podal dňa 16.5.2017 zároveň žalobu voči žalovaným v 1. a 2. rade, ktorou sa domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom parcely registra „C“ č. XXXX/XX - orná pôda o výmere 8.000 m², zapísanej na LV č. XXXX, k. ú. M., bez tiarch.

Súd prvej inštancie aplikoval ust. § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, § 325 ods. 2 písm. d/, § 326 ods. 1, § 328 ods. 2, § 329 ods. 1 CSP, spolu s § 126 ods. 1, § 3 ods. 1, § 628 ods. 1, § 659, § 41a ods. 2, § 39 OZ a konštatoval, že na základe predloženého návrhu a listinných dôkazov dospel k záveru, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia je nedôvodný, pretože žalobca neosvedčil nárok, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Podľa súdu prvej inštancie žalobca v žalobe podrobne opísal, že so spoločnosťou COG.ER.S s.r.o. uzavrel dňa 15.3.2011 darovaciu zmluvu, avšak skutočná vôľa strán bola uzavrieť

zmluvu o výpožičke, ktorou žalobca vypožičal spoločnosti COG.ER.S s.r.o. predmetný pozemok za účelom zabezpečenia úveru spoločnosti COG.ER.S s.r.o. Darovacou zmluvou bola teda zastretá zmluva o výpožičke. Z uvedeného je teda zrejmé, že žalobca sa snažil uzavretím zmluvy o výpožičke obísť zákon tak, aby spoločnosť COG.ER.S s.r.o. mohla pozemok zaťažiť záložným právom bez toho, aby v skutočnosti došlo k zmene vlastníckeho práva v prospech spoločnosti COG.ER.S s.r.o. Takýto postup je obchádzaním zákona, konkrétne § 151d ods. 3 O.z., že záložné právo možno zriadiť len na vec vo vlastníctve záložcu. Žalobca sa vlastne snažil simulovanou darovacou zmluvou oklamať záložného veriteľa, ktorý uzavrel so spoločnosťou COG.ER.S s.r.o. záložnú zmluvu, ktorá je pre nedostatok vlastníckeho práva na strane spoločnosti COG.ER.S s.r.o. absolútne neplatná. Takýto špekulatívny postup žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi a nemôže preto v zmysle § 3 ods. 1 O.z. požívať právnu ochranu. Prvoinštančný súd konštatoval, že aj keby vykonaným dokazovaním bolo v konaní preukázané, že darovacia zmluva je neplatná pre nezhodu vôle a prejavu, teda že išlo o simulovaný právny úkon, žalovaného v 1. rade je potrebné aj napriek neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi spoločnosťou COG.ER.S s.r.o. a žalovaným v 1. rade považovať za vlastníka predmetnej nehnuteľnosti. Je totiž potrebné poskytnúť ochranu vlastníckeho práva tej osobe, ktorá robila právny úkon s dôverou v určitý skutkový stav, ktorý bol potvrdený údajmi z verejnej štátom vedenej evidencie - kataster nehnuteľností, a to v prípade ak sa dodatočne zistí, že predmetné nehnuteľnosti prevádzal nevlastník. Princíp dobrej viery je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu. Ak teda žalovaný v 1. rade dobromyseľne odvodzoval svoje vlastnícke právo k vyššie uvedenej nehnuteľnosti evidovanej v katastri nehnuteľnosti od kúpnej zmluvy, ktorá by sa ukázala ako absolútne neplatná, nadobudol by túto nehnuteľnosť originárnym spôsobom na základe dobrej viery. V danom prípade je potrebné uprednostniť princíp dobrej viery pred princípom, že nikto nemôže na iného previesť viac práv než má sám, a to z dôvodu, že takýto postup zodpovedá princípu spravodlivosti. Špekulatívny a dobrým mravom odporujúci postup žalobcu nemôže v žiadnom prípade požívať právnu ochranu na úkor právnej ochrany žalovaného v 1. rade, ktorý konal v dobrej viere. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na to, že ak by sa aj v konaní nepreukázala dobrá viera žalovaného v 1. rade pri uzatváraní kúpnej zmluvy so spoločnosťou COG.ER.S s.r.o., a teda vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti by bol žalobca, vyššie uvedený princíp dobrej viery treba uplatniť minimálne voči záložnému veriteľovi, ktorý pri uzatváraní záložnej zmluvy konal v dobrej viere v zápis vlastníckeho práva záložcu v katastri nehnuteľností.

3. Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, t.j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a najmä rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V prvom rade žalobca vyjadril zásadný nesúhlas s názorom súdu, že princíp dobrej viery je potrebné uprednostniť pred princípom "nikto nemôže previesť na iného viac práv, než má sám", ktorá premisa je podstatnou okolnosťou pri odôvodnení a aj prijatí napádaného uznesenia. Dôvodil, že táto premisa je zásadná a je nesprávna, resp. je prekonaná judikatúrou Najvyššieho súdu SR v najnovšom rozhodnutí 3Cdo/223/2016 z 26.1.2017 (v ktorom zahrňuje aj odkazuje aj na ďalšie judikáty a rozhodnutia NS SR aj Nález Ústavného súdu SR I.ÚS 50/2010). Žalobca uvedené rozhodnutie citoval, nakoľko aj jeho právny názor na danú vec tieto citácie v celom rozsahu kopírujú a v celom rozsahu odôvodňujú chybný záver konajúceho súdu. V zmysle uvedeného rozhodnutia dobrá viera týchto ďalších nadobúdateľov je významná len potiaľ, že im možno priznať všetky práva a povinnosti oprávneného držiteľa (§ 129 a nasledujúce OZ). V dobrej viere ale súčasný právny poriadok žiadne iné právne následky nepriznáva. Ochrana, ktorú poskytuje nadobúdateľovi, nie je takej intenzity, aby zabránila vlastníkovi nehnuteľnosti účinne uplatňovať svoje absolútne právo. Ďalej okrem iného z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že Občiansky zákonník de lege lata možnosť dobromyseľného nadobudnutia vlastníctva od nevlastníka neupravuje ako pravidlo, ale len ako výnimku z pravidla a dobromyseľnosť kupujúceho nemôže nahradiť chýbajúce vecné oprávnenie právneho predchodcu predávajúceho. Tieto výnimky spravidla nemožno ľubovoľne rozširovať bez toho, aby takúto možnosť zákonodarca pripustil. Preto je nutné zotrvať na dôslednom uplatnení zásady „nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet“ aj v prípadoch, ktoré sa môžu javiť ako nespravodlivé. Žalobca má za to, že názor súdu prvej inštancie pojatý do napadnutého uznesenia je v priamom rozpore s citovaným rozhodnutím NS SR, napriek tomu, že nie je žiaden dôvod, aby sa v prejednávanej veci konajúci súd tak zásadne odklonil od konštantnej judikatúry NS SR. Z uvedeného dôvodu je žalobca toho názoru, že uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň žalobca považuje za arbitrárny názor súdu, ak hovorí o nadobudnutí originárnym spôsobom na základe dobrej viery vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti, keď okrem iného žalobca poukázal na to, že dobrá viera alebo dobromyseľnosť je len jednou z podmienkou pre vydržanie, pre ktoré v tomto prípade nie sú splnené ďalšie zákonné podmienky. Žalobca je preto

toho názoru, že v tomto prípade je zásadná vec - premisa nesprávna, preto celé uznesenie je potrebné zrušiť a nanovo rozhodnúť.

Žalobca opakovane upriamil pozornosť na dôvody, pre ktoré podal žalobu a za nesprávny považuje aj názor súdu o špekulatívnom a dobrom mravom odporujúcom postupe žalobcu, resp. o jeho snahe obísť zákon alebo dokonca oklamať niekoho. Žalobca poukázal na to, že sa jedná o zložitý prípad, v ktorom sa prelínajú viaceré skutočnosti a podľa názoru žalobcu po preštudovaní všetkých príloh a oboznámení sa so súvisiacimi konaniami bude zrejmé, že nie žalobca, ale iní konali špekulatívne a v rozpore s dobrými mravmi. S poukazom na skutočnosť, že toto konanie súvisí s ďalšími tromi konaniami, ktoré sa líšia len v konkrétnej parcele (ktoré pôvodne tvorili jednu parcelu, ale boli rozdelené len pre účely simulovaného právneho úkonu), vyjadril názor, že ak by si súd prvej inštancie pripojil uvedené spisy, mohol by dospieť k opodstatnenosti naliehavej potreby nariadenia neodkladného opatrenia, kde by videl vzájomné prepojenie všetkých dotknutých účastníkov a ich koordinované konanie v zhode. Žalobca ďalej dôvodil, že práve preto už Okresný súd Michalovce dňa 26.10.2016 v konaní 7C/39/2014 nariadil neodkladné opatrenie v súlade s totožným návrhom žalobcu, ako je tomu v tomto konaní. Zároveň zdôraznil, že v tejto veci je potreba nariadenia neodkladného opatrenia ešte silnejšia, pretože tu je už započatý výkon záložného práva, ktorý je akútnym zásahom a možným ohrozením úspešnosti žaloby. Ohrozenie je akútne okrem mnohých iných dôvodov aj preto, že skutočným vlastníkom žalovaného v 2.rade - záložného veriteľa je cyperská „schránková firma“, preto aj v prípade úspechu v konaní zo strany žalobcu sa môže úspech minúť účinkom, ak bude záloh speňažený a prípadný výnos prevedený do zahraničia. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 389 CSP zrušil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

4. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal vec na základe podaného odvolania podľa § 385 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania. Po skonštatovaní, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

5. Žalobca použil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ CSP. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania, čoho dôsledkom je to, že súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, alebo neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané, či vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý použiť mal, alebo síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval na daný prípad. Medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého súd zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam.

6. Podľa ust. § 324 ods. 1 a 3 CSP pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie. Neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

7. Podľa § 325 ods. 1 a ods. 2 písm. d/ CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby niečo vykonala, niečo sa zdržala alebo niečo znášala.

8. Nariadenie neodkladného opatrenia je podľa zákonných predpokladov uvedených v Civilnom sporovom poriadku prípustné a opodstatnené vtedy, ak: a/ sa tvrdí a osvedčí, že sú tu právne vzťahy medzi účastníkmi, b/ tieto právne vzťahy vyžadujú úpravu, c/ táto úprava je potrebná, d/ sa neprimeraným spôsobom nezasahuje do právnych vzťahov medzi účastníkmi (účastník nie je obmedzený spôsobom neprimeraným povahy veci), e/ sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

9. Pri nariadovaní neodkladného opatrenia sa musí vziať zreteľ na fakticitu javu, proporcionalitu následku a príčin jeho vzniku a je potrebné zvažovať pozitívne a negatívne argumenty v kolízii stojacích záujmov za súčasnej minimalizácie zásahov do základných práv účastníkov konania (Nález Ústavného súdu ČR IV. ÚS 89/02).

10. Neodkladné oparenie je zabezpečovacím prostriedkom, ktorým sa upravujú pomery účastníkov, ak ide o stav, ktorý neznesie odklad. Pri nariadovaní samotného neodkladného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti. Z tohto dôvodu nie je síce potrebné zisťovať všetky tie skutočnosti, ktoré treba zistiť pred vydaním konečného rozhodnutia (vo veci samej), ale musia byť osvedčené okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto dočasné opatrenie. Miera osvedčenia sa riadi danou situáciou, najmä naliehavosťou jej riešenia. Preukázanie alebo aspoň osvedčenie skutočností, odôvodňujúcich nariadenie neodkladného opatrenia sa posudzuje tak podľa obsahu návrhu, pripojených listín a skutkových okolností z nich vyplývajúcich, ako aj z dôvodnosti návrhu z hľadiska právneho posúdenia veci. Účelom neodkladného opatrenia je totiž rýchle a aj pružné riešenie tej situácie, ktorá vyžaduje okamžitý zásah súdu (uznesenie NS SR 2 MCdo/3/2010).

11. Osvedčenie (na rozdiel od dokázania) znamená, že pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov sa zisťujú najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce skutočnosti). Pri ich zisťovaní nemusí sa dbať na všetky formality, ako je to pri dokazovaní; postačuje, že osvedčená skutočnosť sa vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvyšš pravdepodobná (uznesenie NS SR 6Cdo/171/2010).

12. Ohľadne skutkového hľadiska je nevyhnutným predpokladom úspešnosti návrhu na nariadenie neodkladného oparenia taký stupeň presvedčivosti osvedčenia skutkových okolností v ňom tvrdených, pri ktorom je dôvodný predbežný skutkový záver, že tvrdené skutkové okolnosti sú pravdivé. Predpokladom úspešnosti návrhu z právneho hľadiska je to, že z tvrdených a primerane osvedčených skutkových okolností možno vyvodit' predbežný právny záver o pravdepodobnom úspešnom uplatnení alebo bránení práva toho, kto vydanie neodkladného opatrenia žiada. Znamená to teda, že súd sa musí pri rešpektovaní účelu a hraníc predbežnosti zaoberať aj otázkou práv a povinností, ktoré tvoria obsah právneho vzťahu účastníkov, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Podporne k tejto argumentácii je možné použiť aj rozhodovaciú činnosť ÚS SR, ktorý vo svojej rozhodovacej činnosti týkajúcej sa postupu pri nariadovaní predbežných opatrení uviedol, že „v konaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia musia byť taktiež rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základného práva na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť náležite odôvodnené“ (Nález ÚS SR IV. ÚS 257/2010).

13. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že súd svoje rozhodnutie založil na závere, že žalobca neosvedčil nárok, ktorému sa má poskytnúť ochrana dôvodiac, že sa žalobca snažil simulovanou darovacou zmluvou oklamať záložného veriteľa a obísť zákon, pričom špekulatívnym a dobrým mravom odporujúci postup žalobcu nemôže požívať právnu ochranu na úkor právnej ochrany žalovaného v 1. rade, ktorý konal v dobrej viere a žalovaného v 2. rade, ktorý rovnako pri uzatváraní záložnej zmluvy konal v dobrej viere v zápis vlastníckeho práva záložcu v katastri nehnuteľnosti.

14. Súd prvej inštancie v danom prípade návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol bez toho, aby posudzoval kumulatívne splnenie zákonných podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia, nakoľko dospel k záveru, že žalobca neosvedčil nárok, ktorému sa má poskytnúť ochrana, s ktorým názorom sa odvolací súd nestotožnil s poukazom na vyššie uvedenú judikatúru, v zmysle ktorej pre potrebu rozhodovania o nariadení neodkladného opatrenia nie je potrebné zisťovať všetky rozhodujúce skutočnosti potrebné pre rozhodnutie vo veci samej, ale osvedčenie nároku znamená preukázanie najvýznamnejších skutočností - okolností, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, s dôrazom na naliehavosť riešenia vzťahov medzi účastníkmi konania, keďže miera osvedčenia sa riadi konkrétnou situáciou a najmä naliehavosťou jej riešenia. Pre potrebu rozhodnutia o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je potrebné predovšetkým skúmať či sú splnené podmienky na nariadenie NO, t.j. otázky ktoré nie sú totožné so skutočnosťami skúmanými pri konečnom rozhodnutí vo veci samej (aj keď čiastočne sú aj tieto okolnosti základom pre posúdenie potreby nariadenia neodkladného opatrenia). V danom prípade sa súd prvej inštancie nezaoberal

posúdením otázky, či sú splnené základné predpoklady na nariadenie neodkladného opatrenia upravené v CSP posudzujúc ich komplexne, ale svoj záver oprel v zásade iba o skutočnosti, ktoré budú predmetom posudzovania až pri rozhodovaní vo veci samej. Zároveň odvolací súd za dôvodnú považuje odvoláciu námietku vzťahujúcu sa k nesprávnosti uprednostnenia princípu dobrej viery žalovaného pred zásadou nemo plus iuris ad alium tranferre potest quam ipse habet a jeho poukaz na rozhodnutie NS SR 3Cdo/223/2016 z 26.1.2017. Súd prvej inštancie mieru osvedčenia vôbec neposudzoval v kontexte zisťovania naliehavosti situácie, t.j. neskúmal, či žalobca osvedčil naliehavosť situácie, ktorá si vyžaduje okamžitú úpravu vzťahu medzi účastníkmi konania, ani neskúmal, či sledovaný účel nemožno dosiahnuť iným spôsobom.

15. Odvolací súd dospel k záveru, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia predčasne zamietol bez toho, aby posudzoval kumulatívne splnenie zákonných podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia a na základe uvedených dôvodov odvolací súd mal za to, že neboli splnené podmienky pre potvrdenie ani zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto v súlade s ust. § 389 ods. 1 písm. c/ CSP uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

16. Po zrušení veci bude povinnosťou súdu prvej inštancie opakovane posúdiť splnenie zákonných podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia posudzujúc jednotlivé zákonné predpoklady stanovené v CSP tak, aby osvedčenosť nároku neposudzoval samostatne bez súčasného posúdenia naliehavosti riešenia vzťahov medzi účastníkmi konania. Zároveň bude potrebné zohľadniť judikatúru, ako aj skutočnosti, na ktoré poukázal žalobca v odvolaní (kto je skutočným vlastníkom žalovaného v 2. rade, súvislosti s ďalšími konaniami vedenými na Okresnom súde Michalovce, personálnu prepojenosť jednotlivých spoločností). Pri posudzovaní naliehavosti bude nevyhnutné zaoberať sa aj otázkou, či s ohľadom na zásadu, že neodkladné opatrenie nesmie neprimeranou mierou zasiahnuť (obmedziť) práva druhej strany, nemôže žalobcovi zabezpečiť primeranú ochranu jeho práv bez nariadenia neodkladného opatrenia iný postup, napríklad zápis poznámky o vedení vlastníckeho sporu v katastri nehnuteľnosti a podobne.

17. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 :0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).